

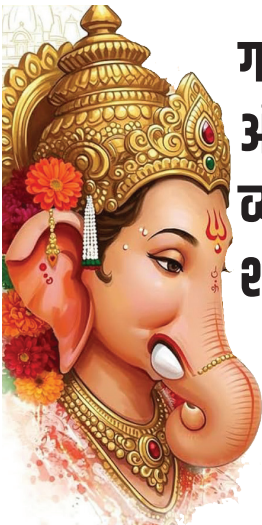
सिटी न्यूज सुपरफास्ट

■ Web. <https://epaper.citynewssuperfast.com>

हे कुटुंब वाशिम जिल्ह्यातील कारंजा लाड परिसरात पोहोचले. मात्र तेथून आता पुन्हा माघारी येणार असल्याचे त्यांनी जाहीर केले. साहिलचे आई-वडील आणि त्यांचे वकील निखिल कांबळे यांनी बुधवारी सायंकाळी वाद्रे येथील गुन्हे शाखेच्या कार्यालयाला भेट दिली. तेथून वाकोडे कुटुंबियांचे प्रवेशावलीत आयआयटी मुंबईच्या प्रवेशद्वाराबाहेर माध्यांशी संवाद साधला होता. त्यानंतर आयआयटीच्या गेटजवळून निघाल्यानंतर त्यांना सोडतो असे पोलिसांकडून सांगण्यात आले. त्यानंतर गाडी समृद्धी महामार्गावर लागल्यावर खासगी वाहनातून पुढे पाठवण्यात आले. माझा त्याला विरोध होता मात्र तुम्हाला घरी सोडतो असा सांगून पोलिसांनी नेले, वाकोडे म्हणाले. मात्र जोपर्यंत आरोपींना अटक होत नाही तोपर्यंत आंदोलन सुरू राहणार आहे. मी कारंजा लाड येथे माघारी मुंबईच्या दिशेने येत आहे, असे वाकोडे म्हणाले. दरम्यान, वाकून पुन्हा मुंबईच्या परगणार असून आयआयटी मुंबईसमोर उपोषण करण्यात निर्धार कायम असल्याचे रवाना वाकोडे यांनी सांगितले. मला माझ्या मुलासाठी न्याय होऊन आहे. पचास दिवस होऊन आरोपींना अटक झाली नाही असा आरोप त्यांनी केला.

गणपती Special...

अंकातून
व्यक्तिमत्त्वाचा
शोध

सिटी न्यूज
सुपरफास्ट

बुधावार, दि. २३ सप्टेंबर २०२६

Web: <http://epaper.citynewssuperfast.com>

२

उशीर होतो... पण जे मिळतं, ते इतिहास बनतं!

जन्मतारीख: ८, १७, २६ अंक: ८ अधिपती: शनी
अंकशास्त्रात मूलांक ८ म्हणजे शनीचा अंक मानला जातो. शनी म्हणजे शिस्त, कर्म, जबाबदारी, न्याय, संयम आणि विलंब. म्हणूनच मूलांक ८ ची कहाणी इतरापेक्षा थोडी वेगळी असते. यांना गोष्टी सहज मिळत नाहीत... पण जे मिळतं, ते टिकवण्याची ताकद त्यांच्यात असते. त्यांचा प्रवास अनेकदा सरळ नसतो. अडथळे येतात, विलंब होतो, लोक गैरसमजून घेतात... पण मूलांक ८ ची खरी ताकद इथेच दिसते — “परिस्थिती कितीही कठीण असो... हा माणूस पुन्हा उभा राहतो.”

शनीची एक खास शिकवण

मूलांक ८ च्या व्यक्तीला आयुष्य एक गोष्ट वारंवार शिकवतं — मेहनत करा. संयम ठेवा. चुकीचा मार्ग निवडू नका. आणि वेळेवर विश्वास ठेवा. कारण अंकशास्त्रीय मान्यतेनुसार शनीचा मार्ग वेगाचा नसतो... तो असतो — हळूहळू, पण खोलवर पाया तयार करण्याचा. म्हणून मूलांक ८ च्या आयुष्यातील यश अनेकदा एका दिवसात दिसत नाही. पण वर्षानुवर्षाची मेहनत एकत्र आली की त्याची ताकद जाणवते.

प्रेम आणि नाती — एक वेगळीच बाजू

मूलांक ८ व्यक्ती कडक दिसली तरी मनाने ती अनेकदा खूप प्रेमळ आणि उदार असते. जवळच्या माणसांसाठी ती खूप काही करू शकते. पण एक विचित्र गोष्ट घडते... सगळ्यांच्या अडचणीच्या वेळी ती उभी राहते, पण स्वतःच्या अडचणीच्या वेळी कधी कधी तिच्याजवळ कोणीच नसतं. करिअर, जबाबदाऱ्या आणि ध्येय यामध्ये ती इतकी गुंतते की नात्यांना वेळ कमी मिळू शकतो. आणि विश्वासात झाला तर तो विसरणं तिला सोपं जात नाही.

मूलांक ८ ची मानसिक ताकद

मूलांक ८ असलेली व्यक्ती बाहेरून कणखर दिसते. पण तिच्या आयुष्यात किती संघर्ष झाले आहेत, हे प्रत्येकाला माहीत असेलच असं नाही. ती प्रत्येक वेळी आपलं दुख सांगत बसत नाही. पडली तरी स्वतःच उठते. दुखावली तरी स्वतःला सावरते. आणि अपयश आलं तरी पुन्हा प्रयत्न करते. म्हणूनच मूलांक ८ साठी एक वाक्य अगदी योग्य वाटतं — “माझ्या संघर्षाची संख्या मोजू नका... मी किती वेळा पुन्हा उभा राहिलो ते बघा.”

मूलांक ८ — मेहनतीची किंमत

मूलांक ८ व्यक्तीला shortcut पेक्षा मेहनत, शिस्त आणि परिणाम यावर विश्वास असतो. काम हातात घेतलं की ते व्यवस्थित पूर्ण करण्याची इच्छा असते. कधी कधी याच परिपूर्णतेमुळे वेळ जास्त लागतो. पण त्याला घाईघाईने मिळालेल्या यशपेक्षा मजबूत पाया अधिक महत्त्वाचा वाटतो.

मूलांक ८ ची काही प्रसिद्ध उदाहरणे

नरेंद्र मोदी — १७ सप्टेंबर १७ = १ + ७ = ८
नरेंद्र मोदी यांचा जन्म १७ सप्टेंबर १९५० रोजी झाला. त्यांच्या अधिकृत चरित्रात त्यांच्या सुरुवातीच्या जीवनातील मेहनत, संघटनात्मक काम आणि प्रशासकीय अनुभवाचा उल्लेख आहे; ते २०१४ मध्ये भारताचे पंतप्रधान झाले. मूलांक ८ च्या संदर्भातून पाहिलं तर त्यांच्या सार्वजनिक प्रवासात दीर्घकालीन ध्येय, संघटन, सातत्य आणि कठोर परिश्रम यांसारखे गुण अभ्यासात येतात. लहान सुरुवातीपासून मोठ्या जबाबदारीपर्यंतचा प्रवास आपल्याला एक गोष्ट सांगतो: “मोठं ध्येय असेल, तर छोटा सुरुवातीची लाज बाळगू नका.”

डॉ. मनमोहन सिंग — २६ सप्टेंबर

२६ = २ + ६ = ८
डॉ. मनमोहन सिंग यांचा जन्म २६ सप्टेंबर १९३२ रोजी झाला. ते अर्थशास्त्रज्ञ, भारताचे १४वे पंतप्रधान आणि दीर्घ शैक्षणिक व प्रशासकीय कारकिर्दीचे व्यक्तिमत्त्व होते. त्यांच्या अधिकृत चरित्रात त्यांची अभ्यासू वृत्ती, मेहनत आणि शैक्षणिक दृष्टिकोन विशेष नमूद केला आहे. त्यांच्या प्रवासात मूलांक ८ शी जोडले जाणारे शिस्त, सातत्य, अभ्यासू वृत्ती आणि जबाबदारी हे पैलू पाहता येतात. शांतपणे काम करत राहणं... आणि परिणाम काढाला बळ देणं.

मदन तरेसा — २६ ऑगस्ट

२६ = ८
मदन तरेसा यांचा जन्म २६ ऑगस्ट १९१० रोजी झाला आणि १९७९ मध्ये त्यांना नोबेल शांतता पुरस्कार मिळाला; त्यांनी गरजू आणि गरीब लोकांच्या सेवेसाठी आपले जीवन समर्पित केले.

सौरव गांगुली — ८ जुलै

८ = मूलांक ८
भारतीय क्रिकेट संघाचे माजी कर्णधार आणि क्रिकेट प्रशासक म्हणून ओळखले जाणारे गांगुली त्यांच्या नेतृत्वाच्या शैलीसाठी प्रसिद्ध राहिले; २०१९ मध्ये ते BCCI चे अध्यक्ष झाले.

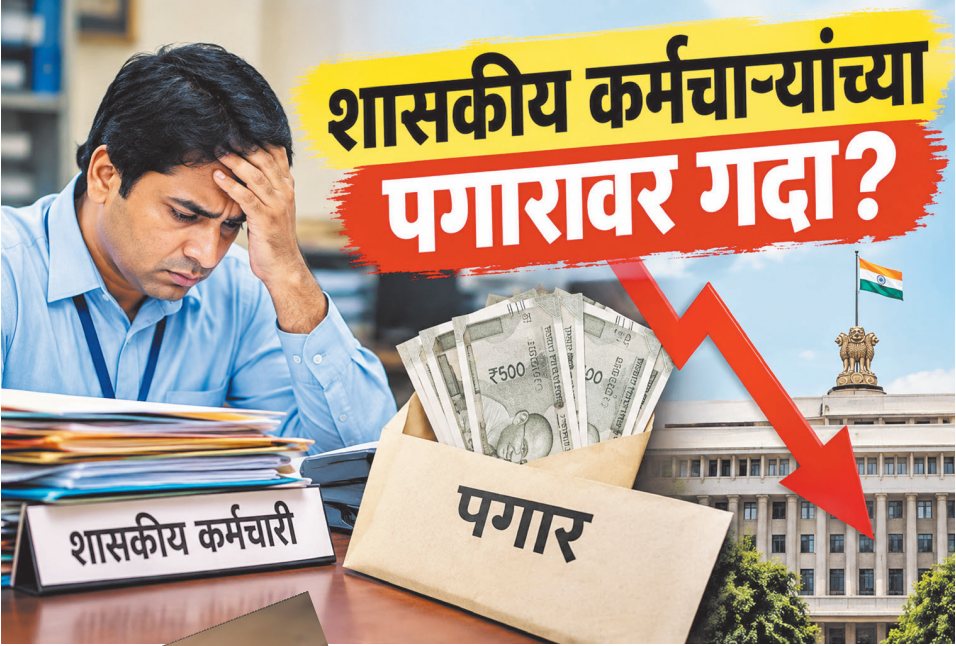
आशा भोसले — ८ सप्टेंबर

८ = मूलांक ८
भारतीय संगीतविश्वातील अत्यंत प्रदीर्घ आणि यशस्वी कारकिर्दीचा

सादना नेहावत — १७ मार्च
अनिल कुंबळे — १७ ऑक्टोबर मूलांक ८ अल्लू अर्जुन — ८ एप्रिल

आधार सक्तीचा नवा फास....!

शासकीय यंत्रणा चालवणारा सर्वात महत्त्वाचा कणा म्हणजे ‘कर्मचारी वर्ग’, पण सध्या याच कर्मचाऱ्यांमध्ये प्रशासनाच्या एका नव्या निर्णयामुळे प्रचंड असंतोष आणि चिंतेचे वातावरण निर्माण झाले आहे. राज्य शासनाने कर्मचाऱ्यांसाठी आधार कार्ड अपडेट करणे आणि ते ‘शालार्थ’ तसेच इतर शासकीय प्रणालींशी जुळवणे अनिवार्य केले आहे. धक्कादायक बाब म्हणजे, जर नाव, जन्मतारीख किंवा इतर माहितीमध्ये अल्पसा फरक आढळला, तर थेट ‘पगार रोखण्याचा’ इशारा देण्यात आला आहे. प्रशासनाचा हा मनमानी आणि जुलमी कारभार कर्मचाऱ्यांवर सरळसरळ अन्याय करणाऱा ठरत आहे. एकिकडे, सर्वोच्च न्यायालयाचे विविध दाखले आणि स्वतः शासनाच्या विविध जाहिरातींमधून ‘आधार ही केवळ ओळखीची पुष्टी आहे, ती सर्वत्र सक्तीची नाही’ असा मोठा गाजावाजा केला जातो. कोणत्याही महत्त्वाच्या कामासाठी केवळ आधार कार्ड पुरेसे मानले जात नाही; येशोबत अधिवास प्रमाणपत्र, शाळा सोडल्याचा दाखला, पॅन कार्ड यांसारखे इतर वैध कागदपत्रे जोडणे बंधनकारक असते. मग प्रश्न असा उपस्थित होतो की, ज्या कर्मचाऱ्यांची मूळ सेवापुस्तिका (Service Book), शैक्षणिक प्रमाणपत्रे आणि इतर सर्व वैध कागदपत्रे तपासूनच त्यांना सेवेत सामावून घेण्यात आले आहे, त्यांच्या पगारासाठीच आता आधारचीच सक्ती का? आतापर्यंत ज्या कर्मचाऱ्यांचे पगार याच कागदपत्रांच्या आधारे नियमितपणे वितरित होत होते, त्यांना एका रात्रीत आधार अपूर्णतेचे कारण देऊन वेतनापासून वंचित ठेवणे कितपत योग्य आहे? आधार कार्डवरील नावात स्पेलिंगची चूक असणे किंवा मराठी-इंग्रजी भाषांतरामुळे फरक पडणे, ही अत्यंत सामान्य तांत्रिक बाब आहे. यात कर्मचाऱ्यांचा काय दोष? या तांत्रिक चुटी दुरुस्त करण्यासाठी आधार केंद्रांचे उंबर्रे झिजवणे, ऑफाॅंइटमेंट न मिळणे आणि तासमतास रांगेत उभे राहणे या मुळे

कर्मचाऱ्यांचा अमूल्य वेळ आ िण मानसिक शांतता दोन्ही

कर्मचाऱ्यांच्या बाबतीत का दिली जात नाही? केवळ आधार जुळत नाही म्हणून थेट पगार थांबवणे म्हणजे कर्मचाऱ्यांच्या उपजीविकेवर गदा आणण्यासारखे आहे. कुटुंबाचा उदरनिर्वाह, मुलांचे शिक्षण,कर्जाचे हप्ते आणि आजारपणाचा खर्च ज्या वेतनावर अवलंबून असतो, ते वेतन रोखणे हा संतापजनक प्रकार आहे.

शासनाने आपल्या या तुघलकी धोरणाचा पुनर्वचार करणे अत्यंत गरजेचे आहे. आधार अपडेट करण्यासाठी कर्मचाऱ्यांना पुरेसा वेळ देण्यात यावा किंवा इतर अधिकृत सरकारी कागदपत्रांच्या आधारे पडताळणी पर्याय उपलब्ध

करून द्यावा. प्रशासनाने आपल्या कर्मचाऱ्यांचा सम्मान राखत, वेतनावरील ही ‘आधार टांगती तलवार’ तत्काळ हटवावी; अन्यथा कर्मचाऱ्यांमधील हा असंतोष येणाऱ्या कायद्याच्या विरोधात तब्बल ३७८ दिवस तथाकथित शेतकरी आंदोलन चालले. यावेळी दिल्लीच्या सिंधू, टिकरी आणि गाझीपूर च्या सीमा अडवल्या होत्या. २६ जानेवारी २०२१ रोजी ट्रॅक्टर रॅली चे निमित्त करून हिंसाचार घडवण्यात आला. लाल किल्ल्यावर धार्मिक झेंडा फडकवण्याचा प्रकार घडला. नेत्यांनी आपत्तिजनक विधानं केली. नीट

प्रा. प्रज्ञानंद थोरात
मो.9822674487

प ण ा ल ा लागत आहे.

शासकीय कामकाजात आणि राजकीय प्रक्रियेत जशी इतर विविध दस्तऐवजांची पडताळणी करून प्रक्रिया पूर्ण केली जाते, तशीच मुभा

काळात मोठ्या संघर्षाचे रूप धारण करेल, यात शंका नाही.

मराठी रंगभूमीवरील एक अग्रणी नाटककार, कादंबरीकार

भार्गवरम विठ्ठल वरेरकर जे मामा वरेरकर म्हणून सर्वत्र ओळखले जातात. मामा वरेरकर यांचा जन्म २७ एप्रिल १८८३ रोजी झाला. ते एक भारतीय मराठी भाषेतील नाटककार, कादंबरीकार आणि राजकारणी होते. त्यांनी राज्यसभेचे सदस्य म्हणून काम केले आणि त्यांना पद्मभूषण, पद्मविभूषण आणि संगीत नाटक अकादमी फेलोशिप यासह नागरी आणि सांस्कृतिक सम्मानांनी गौरविण्यात आले. भार्गवरम विठ्ठल वरेरकर यांचा जन्म २७ एप्रिल १८८३ रोजी चिपळूण येथे झाला . त्यांनी आपले प्राथमिक आणि माध्यमिक शिक्षण मालवण येथे पूर्ण केले. १९९८ मध्ये, त्यांच्या वडिलांनी त्यांना शाळेतून काढून ‘वैद्यकीय विद्यार्थी’ म्हणून वैद्यकशास्त्राचा अभ्यास करण्यासाठी रत्नागिरी येथील सिव्हिल हॉस्पिटलमध्ये पाठवले.

मामा वरेरकर आज स्मृतिदिन..

तथापि, त्यांच्या शारीरिक दुर्बलतेमुळे त्यांना वैद्यकीय शिक्षण सोडून द्यावे लागले. सिव्हिल हॉस्पिटलमध्ये असताना, वरेरकरांनी मराठी कवी कान्होबा रणछोडदास कीर्तीकर यांच्याकडे शिक्षण घेतले. कीर्तीकरांच्या मार्गदर्शनामुळे आणि त्यांच्या दुर्मिळ ग्रंथसंग्रहाच्या उपलब्धतेमुळे, वरेरकरांनी विल्यम शेक्सपियर, हेन्रिक इब्सन आणि मोलियर यांची नाटके वाचली. वैद्यकीय शिक्षण सोडल्यानंतर, वरेरकर टपाल विभागात नोकरीला लागले, जिथे त्यांनी पूर्णवेळ लेखनाला सुरुवात करण्यापूर्वी २० वर्षे काम केले. त्यांच्या साहित्यकृतींमध्ये नाटके, कादंबऱ्या, लघुकथा आणि रहस्यकथा यांचा समावेश होता. वरेरकरांनी ‘कुंजविहारी’ (१९१४) पासून नाटके लिहायला सुरुवात केली . त्यांच्या लेखनाचा भर समाजातील सामान्य लोकांचे जीवन आणि परिस्थिती याबद्दल जागरूकता पसरवण्यावर होता. पूर्ण लांबीच्या नाटकांसोबतच त्यांनी अनेक एकांकिकाही लिहिल्या. त्यांनी रवींद्रनाथ

टागोर, जेम्स बॅरी, हेन्रिक इब्सन आणि विल्यम बॅरेट यांच्या नाटकांचे मराठीत भाषांतरही केले. वरेरकर यांनी मराठीत अनेक कादंबऱ्या लिहिल्या. विशेष म्हणजे, त्यांनी शरतचंद्र चट्टोपाध्याय ‘बंकिमचंद्र चट्टोपाध्याय आणि प्रभात कुमार मुखोपाध्याय यांच्या कामांसह बंगाली साहित्याचे मराठीत भाषांतर केले . त्यांनी शरतचंद्र चट्टोपाध्याय आणि रवींद्रनाथ टागोर यांच्या कथांचेही मराठीत भाषांतर केले. नाटके आणि कादंबऱ्यांव्यतिरिक्त, वरेरकरांनी त्यांच्या नाट्यकृतींसाठी ‘कुंजविहारी’ आणि ‘गितांसीबतच लिहिलेल्या गीतांसीबतच ‘विजयादशमी’ आणि ‘उमाजी नायकाचा पोवाडा’ यांसारख्या कवितांची रचना केली. त्यांनी ‘माझा नाटकी संसार’ नावाचे चार खंडांचे आत्मचरित्र लिहिले , जे १९४१, १९५२, १९५९ आणि १९६२ या वर्षांमध्ये प्रकाशित झाले. त्यांनी मोठ्या प्रमाणात जागरूकता पसरवण्यावर होता. लघु गद्य लेख देखील लिहिले. वरेरकर यांनी १९३८ मध्ये मराठी नाट्य संमेलनाचे अध्यक्ष म्हणून काम

पाहिले. १९४४ मध्ये धुळे येथे झालेल्या अखिल भारतीय मराठी साहित्य संमेलनाचे अध्यक्षपद भूषविले . नंतर त्यांची राज्यसभेचे सदस्य म्हणून नियुक्ती करण्यात आली. वरेरकर यांचे २३ सप्टेंबर १९६४ रोजी दिल्लीत निधन झाले. भार्गवरम विठ्ठल वरेरकर हे मराठी नाटककार, कादंबरीकार, लेखक होते. त्यांचे शालेय शिक्षण मालवण व रत्नागिरी येथे झाले. शिक्षणानंतर ते टपाल खात्यात नोकरीस लागले. इ.स. १९०८ साली त्यांनी ‘कुंजविहारी’ हे पहिले नाटक लिहिले. पांतु त्यांचे गाजलेले पहिले नाटक म्हणजे रंगभूमीवर ७ सप्टेंबर, १९१८ रोजी प्रथम आलेले ‘हाच मुलाचा बाप’ हे नाटक होय. नाट्यलेखनात वरेरकर रमत गेल्यावर त्यांनी टपाल खात्यातील नोकरी सोडून दिली व लेखनावरच लक्ष एकवटले. नाटककार, साहित्यिक म्हणून ओळख असणारे वरेरकर राजकारणातदेखील सक्रिय होते. ते काँग्रेस पक्षाचे कार्यकर्ते होते. पुढे राज्यसभेवर त्यांची नियुक्तीही झाली होती.

आंदोलन म्हणजे कही पे निगाहे, कही पे निशाना

स्वातंत्र्य प्राप्तीसाठी आपल्या देशात सत्याग्रह झाले. सत्याग्रहाची शासनाला महात्मा गांधी यांनी रुजवली. अहिंसक मार्गाने सत्याचा आग्रह धरून अन्याय, अत्याचाराचा प्रतिकार केला जात असे. सत्याग्रहात हिंसेला थारा नव्हता. ज्यांच्या विरोधात सत्याग्रह केला जायचा, त्यांना शब्दांनी देखील दुखवण्यात येत नसे. सत्याग्रहाची दिशा आणि उद्देश स्पष्ट असायचा. आता सत्याग्रहाची जागा आंदोलनानं घेतली आहे. दोन्हीत अत्यंत सूक्ष्म फरक आहे. आंदोलन देखील अन्याय, अत्याचाराच्या विरोधात आणि मागण्या मान्य करून घेण्यासाठी केलं जातं. आंदोलन अहिंसक मार्गानंच केलं जावं हि सर्वसामान्यांची अपेक्षा असते. परंतु आता आपल्या देशात आंदोलन करण्याच्या पद्धतीत भयंकर फरक पडला आहे. देशात संविधानानं नागरिकांना प्रदान केलेले हक्क आणि अधिकारांची पायमल्ली होत आहे. हुकुमशाही शासनात नागरिकांची गळचेपी सुरू असून, आवाज दाबला जात असल्याचा कांगावा सुरू आहे. संसदेत आणि सार्वजनिक ठिकाणी घटनांची प्रत दाखवून, भारतीय घटना धोक्यात असल्याचे काही नेते सांगतात. आता आंदोलन म्हणजे कही पे निगाहे, कही पे निशाना असं आहे. सुधारित नागरिकत्व कायदा, प्रस्तावित नागरिकत्व नोंदणी आणि राष्ट्रीय लोकसंख्या नोंदणी च्या विरोधात १०० हून अधिक दिवस मुख्य रस्ते आणि सार्वजनिक जागा अडवून दिल्लीतील

शाहिनबाग येथे आंदोलन करण्यात आले. भ्रष्टाचार से आझादी, हमे चाहिए आझादी, मनुवाद से आझादी, अश्या घोषणा आंदोलनातील महिला आणि मुलांनी दिल्या. यांचा आंदोलनाच्या विषयाशी काय संबंध? या आंदोलनाच्या पार्श्वभूमीवर उत्तर - पूर्व दिल्लीतील जाफराबाद आणि सीलमपूर येथे उफाळलेल्या हिंसाचारात ५३ जणांचा दुर्दैवी मृत्यू झाला. कोट्यवधी रुपयांच्या मालमतेचे नुकसान झाले. या हिंसाचाराचे सूत्रधार निरपराध असल्याचे दोल काही राजकारणी बडवतात. त्यातील एका वर माहितीपट देखील काढण्यात आला आहे. २०२० -२१ मध्ये कृषी कायद्याच्या विरोधात तब्बल ३७८ दिवस तथाकथित शेतकरी आंदोलन चालले. यावेळी दिल्लीच्या सिंधू, टिकरी आणि गाझीपूर च्या सीमा अडवल्या होत्या. २६ जानेवारी २०२१ रोजी ट्रॅक्टर रॅली चे निमित्त करून हिंसाचार घडवण्यात आला. लाल किल्ल्यावर धार्मिक झेंडा फडकवण्याचा प्रकार घडला. नेत्यांनी आपत्तिजनक विधानं केली. नीट परीक्षेचा पेपर फुटला. काही विद्यार्थ्यांनी आत्महत्या केली. त्याचा निषेध म्हणून. तसेच आत्महत्याग्रस्त विद्यार्थ्यांच्या पालकांना आर्थिक मदत मिळावी. आणि मुख्यतः केंद्रीय शिक्षण मंत्रांनी राजीनामा द्यावा यासाठी दिल्ली च्या जंतरमंतर येथे आंदोलन झाले. आंदोलनात सहभागी झालेल्यांनी देशाचे पंतप्रधान, गृहमंत्री यांना पोटभर शिऱ्या दिल्या. त्यांना

जीवे मारण्याची धमकी दिली. अश्लिल, अशोभनीय कृत्य केले. असंसदीय भाषा वापराची धमकी दिल्ली लष्करा बद्दल आक्षेपांची विधान केले. देशाचं संसद भवन उखडून फेकण्याची धमकी दिली. पोलिसांवर हल्ला केला. शासकीय तसेच खासगी मालमतेचे नुकसान केले. अश्यांची पाठराखण देशातील तथाकथित नामांकित आणि विद्वान व्यक्ती करतात. महाराष्ट्रातील आरक्षक आंदोलनाची तीच कथा आहे. आली लहर कि, केला कहर अशी स्थिती आहे. याला, त्याला शिऱ्या, एकेरी भाषेचा वापर. याला गाडू, त्याला फाडू, अमक्याला पाडू. असे फटके फोडणं सुरू असतं. आंदोलन करण्याची परिस्थिती कोणामुळे निर्माण झाली आहे, याची आंदोलकाला पूर्ण कल्पना आहे. पण सांगता कोणाला. कारण आपलेच दात आणि आपलेच ओठ. मग काढा वड्याचं तेल वांग्यावर. यापेक्षा अधिक, कुठल्या प्रकारचे स्वातंत्र्य मिळावं हि अपेक्षा आहे कळत नाही. आता आंदोलनाचा विषय आणि उद्देश वेगळा असतो. त्याच्या आडून जाती, पंथ, धर्मात फूट पाडून, अशांतात निर्माण करणे, न्यायव्यवस्था, निवडणूक आयोग विकल्या गेले असल्याचा भ्रम पसरवणे, हिंसाचार घडवून, देशाचे तुकडे पाडणे. हा एककलमी कार्यक्रम आहे. अश्या कुटिल आणि कारस्थानी अवलदी बघून, राष्ट्रपित्यांच्या आत्म्याला स्वर्गात नक्कीच क्लेश होत असतील.

हेमंत जकाते
अकोला

